

Σύγχυση Αισθημάτων/Συναισθημάτων

Στις συζητήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (Μ.Κ.Δ.) καθημερινά παρατηρώ γενικεύσεις, αερολογίες, απόψεις/δοξασίες και κομπορρήμονα λόγια μέσα σε κλίμα ισχυρογνωμοσύνης, εριστικότητας, ανευθυνότητας, έπαρσης και παραλογισμού, ενώ για ορισμένους η ευγένεια και η προσήνεια είναι άγνωστες λέξεις δια παντός. Κι όλα αυτά στηρίζονται πάνω σε μια λανθασμένη σκέψη· ότι τα Μ.Κ.Δ. είναι μόνο για χαβαλέ, σαχλαμάρα, ή σκόρπιες ανεύθυνες απόψεις/δοξασίες. *Σε μια τέτοια περίπτωση τι θα διαχέεται καθημερινά στην κοινωνία τους; Κατανοούν το έγκλημα που διαπράττουν;*

Όλοι αυτοί οι “σοφοί” που καθημερινά τοποθετούνται επί παντός επιστητού και με απόλυτο αδιάλλακτο τρόπο, γνωρίζουν έστω τα ελάχιστα της Γνωσιολογίας; Ασφαλώς και όχι, όμως άνευ κριτηρίων επιμένουν για τη “σοφία” τους (ή μήπως ανοησία τους;). Για παράδειγμα δεν γνωρίζουν:

1ον Ότι οι πεπιοθήσεις μας που είναι αληθείς, είναι «Γνώση».

2ον Ότι οι πεπιοθήσεις μας που είναι ψευδείς, είναι «**Σφάλμα**».

3ον Ότι οι πεπιοθήσεις μας που δεν γνωρίζουμε αν είναι αληθείς ή ψευδείς, είναι «**γνώμη/ δοξασία**».

4ον Ότι απαιτούνται **κριτήρια** για να τα κατανοήσουμε και να αντιλαμβανόμαστε πότε ισχύει το ένα και πότε το άλλο. κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Στην καθημερινότητα λοιπόν η πλειοψηφία εκφράζει γνώμες/απόψεις/δοξασίες/ επιθυμίες/ δεισιδαιμονίες/φαντασιοπληξίες, και κάθε μορφής ιδεοληψίες, αδιαφορώντας για τη «**Γνώση**» και την «**Αλήθεια**» (ΣΗΜ. Μα η “αλήθεια” είναι αυτοί! Έτσι νομίζουν, και αυτοθαυμάζονται, και απορούν που δεν υποκλίνονται οι υπόλοιποι εμπρός τους). Καθημερινά παρακολουθώ τέτοιες αντιπαραθέσεις, και προσπαθώ σε ορισμένες να κάνω διάλογο, αλλά σπάνιο φαινόμενο η θετική ανταπόκριση. Το σύνηθες είναι, είτε επιθετικότητα με αερολογίες είτε σταμάτημα της συζήτησης με το που αντιλαμβάνονται προσπάθεια σοβαρού διαλόγου. Δεν αντέχεται ο «διάλογος», προτιμούν τις σκόρπιες απόψεις υπό τη μορφή τυχαίων πετροβολημάτων.

Τι συμβαίνει στις καθημερινές συζητήσεις;

Στην καθημερινότητα Πραγματικότητα, Αισθήσεις, Αισθήματα, Συναισθήματα, Νους, για τους περισσότερους είναι μπερδεμένα και ισοπεδωμένα. Όλα αντιμετωπίζονται είτε ως να είναι είτε ίδια είτε παρόμοια, κάτι βεβαίως που δεν ισχύει (π.χ. συγχέουν το αίσθημα της ευχαρίστησης με το συναίσθημα της χαράς). Καταλήγει να κυριαρχεί μια γενικευμένη σύγχυση, ισοπέδωση ή/και ευνουχισμός των συναισθημάτων τους. *Πώς λοιπόν να λειτουργήσουν λογικά;* Άμεσο επακόλουθο ο παραλογισμός να κυριαρχεί στις καθημερινές συζητήσεις (δια ζώσης, Μ.Κ.Δ.). Τελικά οι

περισσότεροι άνθρωποι αντιδρούν με μικρόνοια και στενότητα αντίληψης, συνενώνοντας όλα τα παραπάνω σαν ένα, και ωθώντας σε συρρίκνωση/περιστολή/συμπίεση των παρόμοιων συναισθημάτων σε ένα (π.χ. τα αηδία/πίκρα/δυσφορία/απογοήτευση/προσδοκία/θυμό, όλα αυτά τα εκλαμβάνουν ως «θυμό», κάτι βολικό αφού δεν απαιτεί νοητική αναζητητική ενέργεια). Όμως η σύγχυση που διαχέεται στο περιβάλλον;

Κάπως έτσι οι περισσότεροι άνθρωποι καταφεύγουν σε εύκολες άνοες γενικεύσεις (καθώς η κριτική σκέψη απαιτεί μόχθο), που όμως σκορπούν σύγχυση, θολούρα, δυσεπικοινωνία, αντιπαραθέσεις και συγκρούσεις. Ως 'αυθεντίες' επιμένουν στις απόψεις τους με κομπορρήμονα λόγια και αερολογίες έντονης αδαημοσύνης και ανηξερίας. Βρίθουν από λογικά σφάλματα οι καθημερινές συζητήσεις..

- Τόση νοητική κενότητα στην κοινωνία μας, πώς αντέχεται; Πώς αντιμετωπίζεται;

Αντώνης Αναστασιάδης